

Sygn. akt II CNP 67/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2016 r.

skargi M. C. i J. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt III Ca [...]

wydanego w sprawie z powództwa R. G.

przeciwko M. C. i J. C.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku nieuzasadnionej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym.

W związku z powyższym należy zatem przyjąć, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, z dnia 25 czerwca 2007 r., II CNP 76/07, z dnia 28 czerwca 2007 r., II CNP 84/07, nie publ.).

Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Warunkiem uwzględnienia skargi nie jest jakakolwiek sprzeczność orzeczenia z prawem, lecz tylko sprzeczność wynikająca z nieuzasadnionej

wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów i prowadząca do wyrządzenia stronie szkody.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

db